

Bijlage – Literatuur, Identiteit, Groep 7-8

Opdracht 2; DAGBOEKFRAGMENT 3

Bespreek in je groepje:

- Versterken de illustraties en tekst elkaar? Of vorm je liever een eigen beeld in je hoofd?
- Waaruit blijkt dat Anne in een bijzondere situatie zit? Of: kun je uit de fragmenten opmaken dat Anne in een bijzondere situatie zit?
- Welke emoties passen goed bij iemand van haar leeftijd? Herkennen jullie ze misschien?

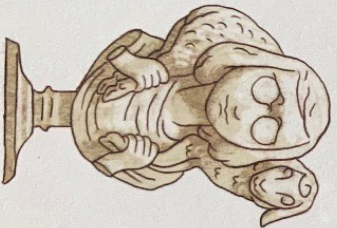

Het is niet dat ik alleen van vader houd. Ik houd ook van moeder en Margot, maar alleen omdat ze nu eenmaal moeder en Margot zijn. Als mensen kunnen ze naar de maan lopen. Bij vader is dat een ander geval. Als hij Margot voortrekt, al Margots daden goedkeurt, Margot prijst en liefkoost, dan knaagt het binnen in me. Want op vader ben ik dol, hij is mijn grote voorbeeld, van niemand anders in de hele wereld dan van vader houd ik. Hij is het zich niet bewust dat hij met Margot anders omgaat dan met mij. Margot is nu eenmaal

de knapste

de liefste

de mooiste

de bestel!!!!

Maar een beetje recht op ernst heb ik toch ook. Ik was altijd de clown en de deugniet van de familie, moest altijd voor alle daden dubbel boeten: één keer met standjes en één keer met de wanhopigheid binnen in mezelf. Nu bevredigt me dit oppervlakkige geliefkoos niet meer, evenmin de zogenaamde ernstige gesprekken. Ik verlang iets van vader wat hij niet in staat is te geven. Ik ben niet jaloers op Margot, was het nooit. Ik begeer haar knap- en mooiheid niet. Ik zou alleen zo graag vaders echte liefde voelen, niet alleen als zijn kind, maar als Anne-op-zichzelf. Ik klamp me aan vader vast, omdat ik elke dag minachtender op moeder neerzie en hij de enige is die m'n laatste restje familiegevoel ophoudt. Vader begrijpt niet dat ik over moeder m'n hart eens moet luchten. Hij wil niet praten, vermijdt alles wat op moeders fouten betrekking heeft.

En toch ligt moeder met al haar gebreken me het zwaarst op m'n hart. Ik weet niet hoe me te houden, kan haar slordigheid, sarcasme en hardheid haar niet onder de neus duwen, kan echter ook niet altijd de schuld bij mij vinden. Ik ben in alles precies andersom als zij en dat botst vanzelfsprekend. Ik oordeel niet over moeders karakter, want daar kan ik niet over oordelen. Ik bekijk haar alleen als moeder. Voor mij is moeder geen moeder. Ikzelf moet m'n moeder zijn.

Ik heb me afgescheiden van hen. Ik schipper alleen en zal later wel zien waar ik beland. Het komt alles vooral omdat ik in mezelf een heel groot voorbeeld zie, van hoe een moeder en een vrouw moet zijn, en niets daarvan in haar terugvind, wie ik de naam van moeder moet geven. Ik neem me altijd voor niet meer naar moeders verkeerde voorbeelden te kijken. Ik wil alleen haar goede kanten zien en wat ik bij haar niet vind bij mezelf zoeken.

Maar het lukt niet en dan is nog het ergste dat vader noch moeder besefte dat ze in m'n leven tekortschieten en dat ik hen daarvoor veroordeel. Zou iemand z'n kinderen wel helemaal tevreden kunnen stellen? Soms geloof ik dat God me op de proef wil stellen, nu en ook later. Ik moet alleen goed worden, zonder voorbeelden en zonder praten, dan zal ik later het sterkst zijn. Wie anders dan ikzelf zal later al deze brieven lezen? Wie anders dan ikzelf zal me troosten? Want vaak heb ik troost nodig. Ik ben zo dikwijls niet sterk genoeg en schiet meer tekort dan ik voldoe. Ik weet het en probeer altijd weer, elke dag opnieuw, me te verbeteren.

Ik word onevenwichtig behandeld. De ene dag is Anne zo verstandig en mag alles weten, en de volgende dag hoor ik weer dat Anne nog maar een klein dom schaap is, die van niets afweet en denkt wonder wat uit boeken geleerd te hebben! Ik ben niet meer de baby en het troetelkind dat bovendien bij al haar daden uitgelachen mag worden. Ik heb m'n eigen idealen, ideeën en plannen, maar kan ze nog niet onder woorden brengen.

Ach, er komt zoveel naar boven als ik 's avonds alleen ben. Eveneens overdag als ik de mensen moet verdragen die me de keel uit hangen of die mijn bedoelingen altijd verkeerd opvatten. Ik kom daarom op z'n laatst altijd weer bij m'n daaboek terug - dat is m'n begin en m'n eindpunt, want Kitty is altijd geduldig. Ik zal haar beloven dat ik ondanks alles vol zal houden, m'n eigen weg zal bannen en m'n tranen inslikken. Ik zou alleen alvast zo graag de resultaten zien of één keer aangemoedigd worden, door iemand die me liefheeft. Veroordeel me niet, maar beschouw me als iemand die zich ook eens te vol kan voelen!

Je Anne